

XÚNG DANH DÒNG GIỒNG LẠC HỒNG

Bây giờ là đầu tuần tháng Sáu. Còn 3 tuần nữa mới vào Hè nhưng, ở Tây Âu mấy hôm nay, Hạ hồng đã tung tăng chân sáo. Trời xanh lơ và nắng vàng “nhung”, tôi muốn nói cái màu vàng làm nhớ nhung của Huy Cận (ôi nắng vàng sao mà nhớ nhung!). Vâng, tôi nhớ nhung cái nắng quê nhà. Không phải cái nắng hè gay gắt. Mà là cái nắng mịn vàng của một sáng xuân tươi.

Không biết nguyên tuần trước (17–22), có phải (vùng) Paris cũng đầy nắng ấm? Hay chính là tôi mang cái nắng biển từ miền tây–nam Pháp về? Bởi vì, ở đây, tháng 5 năm nay giống tháng 11 năm rồi như hai giọt nước: giọt lạnh, giọt mưa, giọt gió, giọt... corona! Sao cũng được, chỉ biết là cái nắng bây giờ, ở đây, là một cái nắng hiền hoà, chan chứa yêu thương, không rực nắng, không tình thù như tên một cuốn phim “Tây Ban Nha” mà tôi đã xem cách đây gần 50 năm (74/75?).

Nguyên tác “*Un verano para matar*” là “*Summertime Killer*” khi trình chiếu ở Hoa Kỳ, là “*Meurtres au Soleil*” ở Pháp, là “*Tình thù rực nắng*” ở miền Nam Việt Nam. “Thù” thôi, không “sát nhân” như trong mấy cái titres ngoại quốc.

Cho hay, tuy chiến tranh liên miên, hết ngoại xâm, rồi nội chiến nhưng văn chương, nghệ thuật của “ta” (tiền chiến/hậu chiến ở miền Nam), đa phần, không đòi giết ai. Trừ một lần, có chàng thi sĩ phé nhân đòi “giết người trong mộng để trả thù duyên kiếp phũ phàng”!

“Tình thù rực nắng” là chuyện một cậu bé, khi trở thành thanh niên (Christopher Mitchum), đã đi tìm tên chúa đảng (lại Đảng!) khi xưa đã giết cha mình, để trả thù. Chàng bắt cóc con gái chúa Đảng (Olivia Hussey) định làm áp lực với ông bố. Nhưng rốt cuộc thì người bắt và người bị bắt lại yêu nhau kịch liệt. Tôi không nhớ kết cục ra sao nhưng chuyện đó không quan trọng. Điều làm tôi đi xem cuốn film (một mình!) đến... hai lần là chỉ để được thấy Olivia Hussey, “người trong mộng” của tôi, từ hôm xem “*Roméo et Juliette*”!

Chọn Olivia để thủ vai con gái rọu của chúa đảng là phải. Tưởng tượng nếu là một “củ khoai lang” của Đảng gởi vào (gái miền Nam như cành liễu rũ/gái miền Bắc như củ khoai lang. Ca dao 75) thì bảo đảm là cuốn phim sẽ không kéo dài đến gần 2H! Chim Anh Vũ Christopher không thể nào ôm nôi “củ khoai lang” vào lòng như mấy chú khi–rừng–xanh (trai miền Nam như chim Anh Vũ/trai miền Bắc như khi rừng xanh). Nhưng đảng này? Đảng này là Olivia thì Christopher cứ “con tin còn... một chút này (?) làm ghi (?)” là phải rồi!

Dĩ nhiên, “Summertime killer” không được trình chiếu ngoài Hà Nội thời đó (như các phim “5 người từ trên trời rơi xuống / Đến hẹn lại lên / Vợ chồng A Phủ / Chấm, chấm, phẩy / Đại tá Vô-Lô-Giôt-Ski...”). Mặc dầu tên phim rất hợp với chính sách của Đảng: giết người, người chống đối lẫn người không chống đối (cải cách ruộng đất!). Mặc dầu Đảng “kill” quanh năm, suốt tháng, “kill” dài dài, “kill” hoài hoài, không cứ gì phải đợi mùa Hè mới “kill (mùa hè đỏ lửa)”, mùa Xuân mới giết (Mậu Thân). Nhưng, giả dụ được chiếu ngoài Bắc, thì nó sẽ được dịch sang Việt Ngữ là gì? “Mùa hè giết người của... Mỹ-Ngụy ác ôn?” “Mùa Hè đại thắng?” “Giải phóng miền Nam?”... Hay, đỉnh cao trí tuệ hơn, là “Xôm-mơ-thay ci-lo”?!

Theo tôi, không có sự khác biệt giữa văn chương, nghệ thuật miền Nam và miền Bắc, trước 75. Bởi, giản dị, miền Bắc chỉ có “thơ văn tuyên truyền”, không có văn chương nghệ thuật. So sánh chỉ có giữa những gì có thể so sánh được.

Trong khi Tố Hữu, đại “thi” hào của XHCN kêu gọi:

*“Giết, giết nữa, bàn tay không phút nghỉ
Cho ruộng đồng lúa tốt, thuế mau xong
Cho đảng bền lâu, cùng rập bước chung lòng
Thờ Mao Chủ tịch, thờ Sít-ta-lin bất diệt...”*

hay Xuân Diệu:

*“Anh em ơi quyết chung lưng
Đấu tranh tiêu diệt tàn hung kẻ thù...
Lôi cổ bọn nó ra đây
Bắt quỳ gục xuống đọa đày chết thôi”*

thì ở miền Nam, Hoàng anh Tuấn “Mưa Sài Gòn, mưa Hà Nội”, thì Nguyễn Sa “Vấn hỏi lòng mình là hương côm / Chẳng biết tay ai làm lá sen”. Trong khi Nguyễn Hiền tha thiết “Người ơi nước Nam của người Việt Nam. Vì đâu oán tranh để lòng nát tan”, thì Huy Thục hoan hô bộ đội giết người:

*“... đòi Đồng Chi xác Mỹ chát đày
Kìa trông 1, 2, 3, 4, 5, 6 chục
tên lính thủy đánh bộ Mỹ kia.
Nó bỏ xác trên rừng...”!*

Nói gì nữa khi, ngay trong quốc ca, người cộng sản đã hãnh diện với “cờ in máu chiến thắng” với “đường vinh quang xây xác quân thù”?! Khác hẳn với quốc ca của miền Nam “dù cho thân phơi trên gươm giáo / thù nước lấy máu đào đem báo”. Một bên thúc dục

“giết người” để “cứu quốc”. Một bên kêu gọi “hy sinh (tiếc gì thân sống)” (liều chết) để “làm sao cho núi sông / từ nay luôn vững bền”.

Cùng một mục đích giải phóng đất nước nhưng cái ÁC đã hiện rõ trong lời quốc ca Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa!

Về lời quốc ca “Tiếng gọi công dân” của Việt Nam Cộng Hòa, theo ông Trần Gia Phụng, trong một bài viết trên “baotienngdan” (*), nguyên là ca khúc “Tiếng gọi Thanh Niên” với nhạc của Lưu Hữu Phước nhưng lời là của 2 sinh viên Y Khoa Hà Nội (thập niên 40s): Lê Khắc Thiềm và Đặng Ngọc Tốt. Cũng có nguồn tin cho biết lời ca “Tiếng gọi sinh viên” đã được một số nhân viên đài Phát Thanh Sài Gòn sửa đổi cho phù hợp với chế độ Cộng hòa.

Tuy cần phải được kiểm chứng lại cho đúng với sự thật, nhưng người ta có thể khẳng định là lời hát bài quốc ca Việt Nam Cộng Hòa không phải là “bản gốc” của ông Lưu Hữu Phước và các bạn ông (Huỳnh Văn Tiêng / Mai Văn Bộ?). Cứ xem lời “quốc ca” Mặt Trận Giải Phóng miền Nam của các ông thì rõ.

Chẳng biết có phải vì là quốc ca tuyên truyền hay là viết cho mấy thanh thiếu niên các vùng quê xa xôi, hẻo lánh miền Nam bị bắt ép đi bộ... đội, dễ hiểu, mà lời quốc ca của Cộng Hòa Miền Nam VN (của hai ông Tiêng, Siêng?) vừa non nớt, vừa quê mùa. Nó không có được cái “trình độ” như trong “Tiếng gọi Sinh Viên” mà cũng không xứng đáng để là một quốc ca:

*“Giải phóng miền Nam,
chúng ta cùng quyết tiến bước
Diệt Đế quốc Mỹ, phá tan bè lũ bán nước”!*

Đã thế, lại còn lộ cái tính cộng sản:

*“vùng lên nhân dân miền Nam anh hùng,
vùng lên hỡi các nô lệ của thế gian,
hận thù ngất trời
Trường Sơn vinh quang
Cầm gươm (cầm mã tấu?)
ôm súng
xung phong đi giết thù...”*

Lời quốc ca Mặt Trận cho thấy đây chỉ là một quốc gia được Hà Nội dựng lên, nhằm phục vụ cho một tính toán giai đoạn. Bởi, khi “diệt Đế quốc (bất chước ‘Diệt Phát Xít’ của Nguyễn đình Thi), phá tan bè lũ bán nước” xong. Thì lời hát trở thành vô nghĩa. Như cái vô nghĩa của “Giải phóng “. Như cái vô hình của “Mặt Trận”.

“Tình thù rực nắng” chỉ có ở miền Nam trước 75. Sau đó, nó là “tình thù rực lửa” (rực lửa căm thù! rực lửa anh hùng). Cái nắng hiền hòa miền Nam đã bị đám lửa đỏ phương Bắc tàn bạo xua đi! Cái nắng đó, bây giờ, không chỉ có ở hải ngoại. Mà còn ở quê nhà, nhất là ở miền Nam. Nó vẫn còn hiển hiện trong gia đình của mỗi công dân đã được dạy dỗ, được đào tạo trong lễ nghĩa Việt Nam, bởi giáo dục Cộng Hòa, và, trong gia đình của những người lính già miền Nam đã một thời xả thân bảo vệ quê hương.

Đề “Nòi giống xứng danh / nghìn năm / giòng giống Lạc Hồng”!

Không phải tự hào là con cháu Mác-Lê!

BP

03/06/2021

(*) <https://baotiengdan.com/2018/04/16/nguon-goc-ban-quoc-ca-viet-nam-cong-hoa>

Nguồn: Internet eMail by **th** chuyển